



"Chcę Wam powiedzieć wszystkim, a zwłaszcza młodym: nie ustawajcie w modlitwie. Może to być nawet modlitwa bez słów." Papież Jan Paweł II – filozof, pisarz, poliglota (rozmawiał w 13 językach!).

Przez ostatnie 450 lat – pierwszy następca św. Piotra spoza Włoch, ze wschodniej części Europy. Można go również nazwać politykiem, gdyż rządził krajem. I chociaż Watykan jest najmniejszym krajem na świecie, obowiązków z tego wynika nie mniej. Gdy było to możliwe, lubił incognito wyjeżdżać na narty w góry w pobliżu Rzymu... Skąd Papież czerpał ochotę i siłę, by prowadzić tak aktywne życie?

W wielu programach telewizyjnych i wywiadach współpracownicy Ojca Świętego Jana Pawła II, jego przyjaciele i znajomi wspominają, że przykładął wielką wagę do modlitwy. Kardynał Konrad Krajewski, który obecnie jest jałmużnikiem papieskim, był przy Ojcu Świętym w ciągu siedmiu ostatnich lat. Przypomina, że Jan Paweł II często modlił się przed Najświętszym Sakramentem: „tam nabierał kolorów życia”. † Zwyczaj bycia przed Panem Jezusem w Hostii nie był czymś wyjątkowym dla Ojca Świętego.

Siostra Zofia Zdybicka ze Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego uczęszczała na zajęcia profesora Karola Wojtyły z etyki na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Mówiła, że wśród wykładowców studenci „mieli różnych dobrych księży, lecz profesor Wojtyła wyróżniał się tym, że podczas przerw między zajęciami brał brewiarz do rąk i się modlił”. I dużo modlił się za studentów.

Jan Paweł II starał się całym swym życiem wychwalać Boga. Był ciekawym i kreatywnym człowiekiem. Od dzieciństwa pociągały go poezja i teatr. Karol Wojtyła napisał pierwszy tom wierszy zatytułowany „Renesansowy Psalterz”, gdy był jeszcze uczniem. Poświęcił go matce – Emilii Wojtyłowej. Tom został opublikowany dopiero w 1999 roku za zgodą autora.

Jeszcze w szkole mały Karol zaczął uczęszczać do grupy teatralnej. Pomimo przerwanych studiów na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, od października 1939 roku młody mężczyzna wieczorami chodził na spotkania do domu Juliusza Kudryńskiego, polskiego prozaika, krytyka teatralnego i filmowego, gdzie wraz z przyjaciółmi zaczytywali się w literaturze. Z tej grupy w 1941 roku powstał Teatr Rapsodyczny (początkowo Teatr Żywego Słowa). Karol pisał sztuki o tematyce biblijnej, zaczął tłumaczyć na język polski „Króla Edypa”

Sofoklesa... „Muszę przyznać, że całe to szczególne doświadczenie teatralne zapisało się bardzo głęboko w mojej pamięci, chociaż od pewnego momentu zdawałem sobie sprawę, że teatr nie był moim powołaniem”.

W 1946 roku Karol Wojtyła otrzymał święcenia kapłańskie. Odtąd rozpoczęła się jego droga jako kapłana, biskupa, papieża. Jako czujny, troskliwy i wrażliwy pasterz wiele zrobił dla Kościoła powszechnego. Pozostaje w ludzkiej pamięci jako niezłomny mediator i odważny wojownik o wolność i prawa człowieka.

Pontyfikat papieża Jana Pawła II trwał 26 lat (dłużej na stanowisku następcy św. Piotra byli tylko sam apostoł Piotr i papież Pius IX). W ciągu tego czasu Ojciec Święty odbył ponad 100 zagranicznych podróży, odwiedzając około 130 krajów. Dużo pisał, uczył i modlił się.

Fotograf papieża Jana Pawła II Arturo Mari wspomina wizytę Ojca Świętego w rzymskim szpitalu pediatrycznym Bambino Gesù pod koniec jego pontyfikatu: „Kiedy papież był na sali dla ciężko chorych dzieci, w pewnym momencie jedna z matek płacząc podbiegła do niego, położyła mu na kolana swoje chore dziecko i krzyknęła: «Musi żyć!». A następnie wybiegła z sali. Ojciec Święty zaczął kołysać płaczące dziecko. Wkrótce wezwano matkę. Uklękła przy Ojcu Świętym i przez kilka minut wspólnie się modlili. Potem kobieta wstała i uspokojona powiedziała: «Moje dziecko przeżyje, jeśli ten człowiek będzie na ołtarzach». Dziecko zostało wypisane ze szpitala w dniu beatyfikacji Jana Pawła II...”.